

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0114 van 20 september 2011
in de zaak 2010/0425/SA/2/0383

In zake:

1. de heer [REDACTED]
mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pascal MALLIEN
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Meir 24
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willem SLOSSE
kantoor houdende te 2010 Antwerpen, Brusselstraat 59
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 7 mei 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen van 2 april 2010 waarbij aan het Agentschap Wegen en Verkeer, afdeling Antwerpen, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het uitvoeren van infrastructuurwerken aan de [REDACTED] ter hoogte van het [REDACTED] in het kader van het 'Wegwerken van gevaarlijke punten en wegvakken in Vlaanderen'.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED], en met als kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben ter openbare terechtzitting van 15 juli 2010 een pleitnota neergelegd.

De partijen zijn eerst opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 15 juli 2010, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal MALLIEN die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Stijn BRUSSELMANS die loco advocaat Willem SLOSSE verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

De raadsman van de verwerende partij heeft ter zitting verklaard dat hij optreedt voor de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en niet voor het Vlaamse Gewest.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft beslist de zaak in dezelfde staat in voortzetting te stellen naar de openbare terechtzitting van 22 juli 2010.

Op die openbare terechtzitting van 22 juli 2010 heeft kamervoorzitter Hilde LIEVENS opnieuw verslag uitgebracht.

Geen van de partijen is ter zitting verschenen. Uit diverse e-mails is gebleken dat de partijen niet tot een akkoord konden komen om de zaak in beraad te laten nemen. Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft de zaak opnieuw in dezelfde staat in voortzetting gesteld en dit naar de openbare terechtzitting van 7 september 2010.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft nogmaals verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal MALLIEN die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Willem SLOSSE die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 11 augustus 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient het Agentschap Wegen en Verkeer, afdeling Antwerpen, een aanvraag in voor het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor volgende infrastructuurwerken in het kader van het 'Wegwerken van gevaarlijke punten en wegvakken in Vlaanderen':

“ ...

Het totale project bestaat erin de [REDACTED] ter hoogte van het [REDACTED] volledig her in te richten. Er worden middengeleiders geplaatst en nieuwe voorsorteerstroken aangelegd waarbij een conflictvrije regeling voor linksafslaand verkeer (richting [REDACTED]) wordt nagestreefd.

De [] wordt heraangelegd met een nieuwe KWS verharding, een middengeleider met veilige fiets- en voetgangersoversteek, fietspaden in rode beton, voetpaden in grijze betonstraatstenen, nieuw geprofileerde grachten en nieuwe bushavens.

De bestaande bushaltes op de [], waarbij de bus op de rijweg halteert, worden in de nieuwe toestand vervangen door aparte bushavens die niet meer gelegen zijn in de rijweg.

Ter hoogte van de ingang [] voor voertuigen wordt een voetgangersoversteek aangelegd met middenberm met een breedte van 3m.

Ter hoogte van de grens der werken gaat het nieuw aan te leggen vrijliggend fietspad over naar bestaande toestand binnen 25 meter in de richting van [] en binnen 11 meter richting []. Dit overgaande fietspad wordt in die zone aangelegd in betonstraatstenen, daar deze later worden opgebroken voor verdere heraanleg van de [].

Langs de kant van het winkelcentrum wordt het nieuwe fietspad aangelegd achter de bomen die niet te rooien zijn. Enkel ter hoogte van de bushaven worden de stadspieren gerooid.

In functie van module 13 worden enkele bomen aan de overzijde van het winkelcentrum gerooid en vervangen door gelijkaardige jonge bomen.

Het geheel wordt afgewaterd door gebruik te maken van slikkers en greppels. De slikkers worden aangesloten op de bestaande en nieuwe ontworpen open grachten.

....”

Volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgesteld gewestplan Turnhout heeft de aanvraag betrekking op een hoofdverkeersweg, palend aan een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, een recreatiegebied en een natuurgebied.

De aanvraag is deels gelegen binnen de grenzen van het bij ministerieel besluit van 27 juli 1977 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, [], gewijzigd bij ministerieel besluit van 4 mei 2009. Volgens dit plan is de aanvraag deels in bufferzone gelegen.

De verzoekende partijen zijn eigenaars van de [], gelegen schuin tegenover het winkelcentrum []. De aanvraag brengt mee dat een gedeelte van hun voortuin zal moeten onteigend worden ten behoeve van de voorziene nieuw op te richten bushaven, met als gevolg het rooien van bomen op hun terrein. Bij ministerieel besluit van 2 mei 2007 is tot de onteigening ten algemene nutte via de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden beslist. Bij vonnis van het Vredegerecht te Hoogstraten van 7 juli 2010 is dat onteigeningsbesluit echter onwettig verklaard omdat de hoogdringendheid ten onrechte werd ingeroepen voor een ter plaatse gevaarlijke situatie die al van vóór 2005 bestaat, met name door reeds vroeger de inplanting toe te laten van winkelcentra van grote ketens op een plaats waar voorheen enkel een recreatiecentrum gelegen was. Tegen dit vonnis werd door het Vlaamse Gewest hoger beroep aangetekend.

Op grond van zijn inquisitoriale bevoegdheid onderzocht de Raad reeds de door partijen medegedeelde stukken in de vernietigingsprocedure en kwam tot de volgende vaststelling.

De rechtbank van eerste aanleg te Turnhout heeft bij vonnis van 25 oktober 2010 beslist dat de vereiste hoogdringendheid nog steeds aanwezig is en verklaart op dat vlak de onteigening regelmatig en heeft de zaak ter verdere afhandeling van de onteigeningsprocedure

terugverwezen naar het Vredegerecht te Hoogstraten, alwaar bij vonnis van 14 december 2010 de provisionele onteigeningsvergoeding werd vastgesteld voor de inname van het op het onteigeningsplan aangeduide deel van het perceel sectie ■■■, eigendom van de verzoekende partijen, met een totale oppervlakte van 2 hectare negenentwintig are vijfenzeventig centiare.

Tijdens het openbaar onderzoek, gehouden van 31 augustus 2009 tot 30 september 2009, zijn twee bezwaarschriften ingediend, waarvan één door de verzoekende partijen. De bezwaren hebben onder andere betrekking op het verdwijnen van een aantal waardevolle bomen, de schending van de privacy en de mogelijke verkeerschaos. De verzoekende partijen stellen een alternatieve locatie voor de bushaven voor aan de andere zijde van de ■■■, die minder hinder voor de omwonenden zou veroorzaken en een lagere onteigeningskost zou hebben. De bezwaren zijn ontvankelijk bevonden, doch worden verworpen.

Het advies van 27 augustus 2009 van de Vlaamse overheid, Duurzame Landbouwonwikkeling Antwerpen, is gunstig.

Het advies van 31 augustus 2009 van het Agentschap RO-Vlaanderen, Onroerend Erfgoed, cel Archeologie, is gunstig.

Het advies van 1 september 2009 van het Agentschap Wegen en Verkeer, afdeling Antwerpen, is gunstig.

Het advies van 18 september 2009 van de Provinciale dienst Welzijn, Centrum voor Toegankelijkheid, is gunstig, mits behoud van de toegankelijkheid voor personen met een verminderde mobiliteit na voltooiing van de werken en mits het niveau van het voetpad ter hoogte van de oversteekplaats gelijk met dat van de rijbaan te brengen.

Het advies van 25 september 2009 van het Agentschap Natuur en Bos, is gunstig op voorwaarde dat de fundering van het nieuwe fietspad ter hoogte van de te behouden hoogstammige bomen gedeeltelijk wordt vervangen door bomenzand of een ander doorwortelbaar substraat.

Het advies van 8 oktober 2009 van het college van burgemeester en schepenen is gunstig, op voorwaarde dat de werken slechts aanvangen nadat alle grondverwerkingen zijn gerealiseerd.

Bij besluit van 2 april 2010 verleent de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning, op voorwaarde dat de adviezen van het Agentschap Natuur en Bos en van de Provinciale dienst Welzijn, Centrum voor Toegankelijkheid, integraal worden nageleefd. De volgende motivering wordt aangereikt:

“ ...

BEOORDELING GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De aanvraag voorziet in eerste instantie het verkeersveiliger maken van het wegvak door een scheiding van verkeer te realiseren. De impact op de bestaande ordening van het gebied is zeer beperkt. De huidige grachten worden vervangen door nieuwe open grachten. Een aantal bomen wordt gerooid en vervangen door een beperkt aantal inheemse bomen.

ALGEMENE CONCLUSIE

De aanvraag stemt overeen met de principes van duurzame ruimtelijke ontwikkeling zoals werd bepaald in artikel 1.1.4 en in Hoofdstuk III, Afdeling 1. Art. 4.3.1. §2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009. Dit wil zeggen dat werd rekening gehouden met de aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht; de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.
...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verzoekende partijen zijn derde belanghebbenden voor wie de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1° b VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd aangeplakt op 9 april 2010.

Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep, bij aangetekend schrijven van 7 mei 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Om als derde belanghebbenden bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO dat de verzoekende partijen, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen moeten kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zullen de verzoekende partijen het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervinden of zullen ondervinden.

In voorkomend geval zullen de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

De verzoekende partijen stellen eigenaars te zijn van ■■■■, gelegen schuin tegenover het winkelcentrum ■■■■. De aanvraag voorziet dat een gedeelte van hun voortuin zal onteigend moeten worden ten behoeve van de voorziene nieuw op te richten bushaven, met als gevolg het rooien van bomen op hun terrein.

Het loutere nabuurschap, dan wel de beschikking over zakelijke of persoonlijke rechten met betrekking tot aanpalende en bebouwde percelen, kunnen op zich niet zonder meer volstaan om de verzoekende partijen het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep te verschaffen.

De Raad stelt anderzijds vast, en hiertoe kan de Raad uit de gegevens van het ganse verzoekschrift putten, ook uit het deel dat handelt over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat de verzoekende partijen kunnen aangemerkt worden als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Door te wijzen naar een schending van de privacy, geluidsoverlast en het doorbreken van de bosrand rondom hun villa, maken de verzoekende partijen voldoende aannemelijk dat zij zowel rechtstreekse als onrechtstreekse hinder en nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Bovendien worden de aard en de omvang van deze hinder en nadelen, in het licht van de toepassing van artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO, voldoende concreet omschreven en valt er niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan met de realisatie van de werken die middels de bestreden beslissing werden vergund.

De door de verzoekende partijen opgesomde mogelijke hinder en nadelen is voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikken over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

C. Pleitnota

Ter openbare terechtzitting van 15 juli 2010 leggen de verzoekende partijen een pleitnota neer wat, gelet op de decreetswijziging van 16 juli 2010, toen nog mogelijk was.

De Raad merkt ambtshalve op dat met deze pleitnota geen rekening zal gehouden worden voor zover deze pleitnota een aanvulling is op het inleidend verzoekschrift. Enkel de daarin nieuw vermelde feiten inzake de onteigeningsprocedure worden mee in overweging genomen aangezien deze feitelijkheden en stukken werden verstrekt op verzoek van de Raad.

Voor het overige dient een pleitnota enkel ter ondersteuning van het mondelinge pleidooi en niet om nieuwe elementen of replieken toe te voegen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zullen lijden, halen de verzoekende partijen vooreerst aan dat er ingevolge het rooien van het bestaande groenscherm een direct zicht zal ontstaan op hun villa, hetgeen eveneens de nodige geluidshinder met zich zal meebrengen. Bovendien zal de bosrand rondom het domein doorbroken worden. Zij lichten dit als volgt toe:

“ ...

Verzoekers tonen duidelijk het precaire karakter van hun situatie aan. Indien de stedenbouwkundige vergunning wordt toegekend en uitgevoerd dan dreigt de groene bosstrook voor altijd te verdwijnen, zonder dat dit nog zal kunnen worden hersteld en meer in het algemeen de bosrand die momenteel één geheel vormt...

Vooreerst betreffende het persoonlijke nadeel. De plaats waar de bushaven zal ingeplaatst worden, zorgt ervoor dat het bestaande groenscherm zal dienen gerooid te worden, incl. de aldaar staande bomen. Dit zorgt ervoor (en dit blijkt eveneens uit het bezwaarschrift van [REDACTED]) alwaar er foto's toegevoegd zijn die duidelijk een zicht geven vanaf de villa tot aan de plaats waar het groenscherm weggehaald zal worden, dat er een direct zicht zal komen op hun villa vanaf het heraan te leggen kruispunt.

Het kruispunt zoekt een oplossing te vinden voor het winkelcentrum [REDACTED] dat er slechts gekomen is op latere datum lang nadat verzoekers aldaar hun villa bewoonden. Het weghalen van het groenscherm zal ervoor zorgen dat de niet aflatende stroom van wagens naar dit winkelcentrum die komen uit de zijstraat van de [REDACTED] direct zicht zullen hebben op de villa van verzoekers, hetgeen eveneens de nodige geluidshinder met zich zal meebrengen.

Daarnaast zal de bestaande bosrand nooit meer één geheel vormen, daar zelfs bij heraanplanting het altijd merkbaar zal zijn dat het hier om een jonger stuk bos gaat.

...”

De verwerende partij repliceert hierop dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat door het rooien van een aantal bomen het volledige groenscherm verdwijnt en dit de privacy in de woning op belangwekkende wijze zal schenden. In ondergeschikte orde meent de verwerende partij dat de ingeroepen schending van de privacy niet ernstig is, aangezien de villa van de verzoekende partijen op meer dan 70 meter van de straat gelegen zou zijn. Bovendien is het beweerde nadeel onmogelijk moeilijk te herstellen aangezien de verzoekende partijen ruime mogelijkheden hebben om een nieuw groenscherm aan te leggen of enige andere vorm van afscherming aan te brengen:

“ ...

Er worden geen duidelijke foto's of schetsen van de omgeving en de woning/ tuin bijgebracht die aantonen dat ze in hun villa op 70 meter van de weg, enig nadeel gaan ondervinden.

Bij gebreke aan concrete en bewezen gegevens terzake kan het beweerd nadeel niet worden aanzien als een MTHEN;

Ondergeschikt stelt verwerende partij dat het nadeel in elke hypothese, **niet ernstig** is.

Echter, de villa van verzoekers is gelegen op meer dan 70 meter van de straat. In alle redelijkheid kan dus gesteld worden dat de privacy niet geschonden kan worden nu men vanop een afstand van 70 meter onmogelijk een inkijk heeft in het huis.

Verzoekende partijen brengen ook geen stukken bij waaruit een dergelijke schending van de privacy zou kunnen blijken. Het bijbrengen van concrete gegevens waaruit dit zou blijken is echter noodzakelijk.

...

Opnieuw dient herhaald te worden dat het nadeel niet moeilijk te herstellen is. Het nadeel is een beweerdelijke inbreuk op de privacy door een inkijk van de straatkant. Dit probleem hoeft niet opgelost te worden door het aanbrengen van een nieuw groenscherm. Het aanbrengen van een andere afscherming kan volstaan om de inkijk weg te nemen, eventueel tijdelijk, in afwachting van het volgroeid zijn van het nieuwe groenscherm. Indien verzoekende partijen er zelf voor kiezen om hun privacy terug af te schermen middels een groenscherm, dan kiezen zij zelf voor een methode die inderdaad mogelijks iets langer duurt, maar geenszins gezien kan worden als moeilijk te herstellen.

Impliciet stellen verzoekende partijen trouwens zelf dat het nadeel niet moeilijk te herstellen is. Zij stellen zelf dat door het aanplanten van een nieuw groenscherm ("bos") het probleem opgelost kan worden.

...

Daarnaast menen de verzoekende partijen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ook op milieuvlak schade zal berokkenen, aangezien het bos deel uitmaakt van een duidelijke corridor tussen verschillende natuurgebieden in de omgeving. Dit wordt als volgt toegelicht:

" ...

Dit zal bovendien ook op milieuvlak schade berokkenen, daar het bos dat zal verdwijnen, deel uitmaakt van een duidelijke corridor tussen verschillende natuurgebieden in de omgeving en daar er ook blijkt uit de studie van ■■■ dat bepaalde diersoorten die hier kunnen nestelen in de hollen onderdak vinden in deze bomen, niet langer onderdak alhier zullen kunnen vinden en dat ook bepaalde vogels geconfronteerd zullen worden met bijkomende geluidsstoornissen. Vanuit milieuoogpunt stelt er zich dus eveneens een probleem dat dringend is.

..."

De verwerende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partijen nalaten voldoende concrete gegevens aan te reiken waaruit zou blijken dat ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing milieuschade zal ontstaan. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij persoonlijke schade gaan ondervinden door de hypothese dat er minder soorten zouden vestigen in het nieuwe groenscherm:

" ...

Dit punt kan daarenboven niet worden weerhouden omwille van het feit dat dit een hypothetisch nadeel zou zijn. Verzoekende partijen brengen geen afdoende concrete gegevens bij waaruit dit zou blijken. Daarnaast tonen verzoekende partijen niet aan op welke manier zij, door de hypothese dat er minder soorten zich zouden vestigen in het nieuwe groenscherm ("bos"), hiervan persoonlijk schade zouden ondervinden. Het feit dat het nadeel persoonlijk moet zijn is immers een essentiële vereiste om van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen spreken.

..."

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, ook in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partijen aantonen:

- a. dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zullen ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dienen aan te duiden,
- b. en dat dit nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moeten de verzoekende partijen doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken. Met later bijgebrachte feiten of stukken kan, gelet op artikel 4.8.22 VCRO, géén rekening worden gehouden. Verklaringen ter zitting die geen steun vinden in de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kunnen evenmin dienend ingeroepen worden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.13 VCRO, kan ook niet, minstens niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partijen kunnen ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partijen desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaffen.

Volgende elementen roepen de verzoekende partijen in als zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, tengevolge van het rooien van het bestaande groenscherp ten behoeve van een bushaven in uitvoering van de bestreden beslissing:

- schending van de privacy door het direct zicht op de woning
- geluidshinder door de niet aflatende stroom van wagens voor het winkelcentrum
- de bosrand zal - zelfs bij heraanplanting - nooit meer één geheel vormen
- milieuschade doordat de duidelijke corridor tussen verschillende natuurgebieden verdwijnt, met alle gevolgen van dien voor bepaalde diersoorten.

1.

De bestreden beslissing betreft het uitvoeren van infrastructuurwerken aan de ■■■ ter hoogte van het winkelcentrum ■■■ in het kader van het ‘Wegwerken van gevaarlijke punten en wegvakken in Vlaanderen’. Deze infrastructuurwerken omvatten onder meer, ter hoogte van het winkelcentrum ■■■ en tegenover de eigendom van de verzoekende partijen, de plaatsing van middengeleiders en de aanleg van nieuwe voorsorteerstroken voor linksafslaand verkeer naar het winkelcentrum. Tevens wordt ter hoogte van de eigendom van de verzoekende partijen een bushaven aangelegd die niet meer in de rijweg is gelegen. De aanleg van de bushaven vereist de inneming van een deel van de voortuin van de eigendom van de verzoekende partijen.

De Raad stelt vast dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning op zich geen onteigening mogelijk maakt.

In het aanvraagdossier werd het plan “onteigeningen” wel opgenomen, doch het onteigeningsplan werd ter goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse regering die bij ministerieel besluit van 2 mei 2007 en overeenkomstig het decreet van 13 april 1988 tot bepaling van de gevallen en modaliteiten waarbij de Vlaamse regering kan overgaan tot onteigeningen ten algemene nutte inzake de gewestelijke aangelegenheden, beslist heeft tot onteigening ten algemene nutte over te gaan overeenkomstig de bepalingen van de wet van 26 juli 1962

betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden, met goedkeuring van het voorliggende onteigeningsplan.

Zoals reeds vermeld in de feitelijke uiteenzetting is inmiddels de onteigening wettig bevonden en is de provisionele onteigeningsvergoeding reeds vastgesteld. De verzoekende partijen zijn, met andere woorden, geen eigenaars meer van de op het onteigeningsplan aangeduide strook, met name deze strook die ingenomen dient te worden ter verwezenlijking van de bushaven en het fietspad. De verzoekende partijen hebben hun rechtsmiddelen tegen de voorgenomen onteigening uitgeput.

2.

Dit neemt niet weg dat de verzoekende partijen nog altijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen inroepen dat zij menen te lijden ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing, ondermeer de aanleg van een bushaven wat de inneming van een deel van hun voortuin vereist en daarmee ook het bestaande groenscherm.

Ter staving van de schending van hun privacy verwijzen de verzoekende partijen naar de foto's in de bezwaarnota van [REDACTED] nv. De Raad stelt evenwel uit die foto's vast dat hun woning op ruime afstand van de straat en de geplande bushaven gelegen is. Tussen de woning en de geplande bushaven bevindt zich een uitgestrekt grasveld dat aan de zijde van de straat met hoogstammige bomen is omzoomd. Uit figuur 5 van de bezwaarnota van [REDACTED] blijkt dat, zelfs na het rooien van de op de plannen aangeduide bomen, nog vele hoogstammige bomen tussen de aan te leggen bushaven en de woning worden gevrijwaard. De bewering dat er na de aanleg van de bushaven een direct zicht zal zijn op de woning is derhalve niet voldoende geloofwaardig. Bovendien voorziet de stedenbouwkundige vergunning dat na de uitvoering van de werken negen hoogstammige bomen worden heraan geplant. Gelet op de afstand tussen de woning en de straat evenals de aanwezigheid van vermelde gevrijwaarde hoogstammen en het heraanplanten van een aantal hoogstammen na de uitvoering van de werken, is de ingeroepen schending van de privacy niet, minstens onvoldoende, ernstig.

Bovendien stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat het ingeroepen nadeel evenmin moeilijk te herstellen is. De verzoekende partijen behouden immers de mogelijkheid om, voor zover zij menen dat er nieuwe groenafscherming nodig is, deze afscherming te plaatsen achter de nieuw aan te leggen bushaven. Dat dit nieuw aan te leggen groenscherm niet onmiddellijk volgroeid zal zijn is juist, doch dit is slechts een tijdelijk nadeel. De verzoekende partijen tonen ook niet met voldoende concrete gegevens aan dat de bosrand, zelfs bij een heraanplanting, nooit nog één geheel zal vormen. Deze stelling lijkt eerder op vermoedens te berusten. Bij gebreke aan enige studie hieromtrent is de ingeroepen inbreuk hieromtrent, minstens onvoldoende ernstig en evenmin moeilijk te herstellen.

Wat de gevreesde geluidshinder betreft, laten de verzoekende partijen na om voldoende concrete en precieze gegevens aan te reiken om de geluidshinder daadwerkelijk te onderzoeken en te beoordelen. Bij gebrek aan nadere gegevens of enige meting, waarbij de Raad alleen rekening kan houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken, is de ingeroepen geluidshinder dan ook niet ernstig noch moeilijk te herstellen.

Ook de beweerde milieuschade is niet van die aard dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen veroorzaakt. De verzoekende partijen laten immers na om met voldoende concrete gegevens te staven hoe zij een persoonlijk nadeel kunnen ondervinden ingevolge het verdwijnen van een corridor waar zich diersoorten kunnen nestelen. De beknopte studie van [REDACTED] overtuigt de Raad niet, waar trouwens slechts in voorwaardelijke

wijze over een “mogelijke” verstoring wordt gesproken. Bovendien stelt de Raad vast dat het Agentschap voor Natuur en Bos zich gunstig heeft uitgesproken over het geplande project.

De door de verzoekende partijen geschetste nadelen inzake repercussies op fauna en flora zijn, bij gebrek aan nadere gegevens, dan ook niet, minstens onvoldoende, ernstig noch moeilijk te herstellen, en wegen bovendien niet op tegen het te dienen algemeen belang van het verkeersveiliger maken van de [REDACTED].

Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 september 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien VISSERS

Hilde LIEVENS